

her tillige derved, idet det nemlig ingenlunde kan være Borgente her i Landet ligegyldigt, om de 4 pCts. kongelige Obligationer staae i den ene eller den anden Priis, om de staae 3, 4 eller 5 pCt. høiere eller lavere. Dette er Noget, som er overordentlig vigtigt, ikke alene for dem, der besidde saadanne Obligationer og mæltig skulle realisere dem, men ogsaa med Hensyn til alle andre Aarsforhold her i Landet, for hvis Vedkommende de kongelige Obligationers Priis afgiver en ikke vigtig Maalestok, hvad der giver sig tilkjende baade i Henseende til de forskjellige Creditpapirer, f. Ex Creditforeningsobligationer og andre Statspapirer, og ligeledes paa mange Maader i Henseende til private Aars i faste Giendomme. Det maa derfor være enhver omfigtig Finantsministers Opgave, saavidt han kan uden derved at bringe Offre af nogen Betydning, at virke her til, at ikke nogen umotiveret Synken i de kongelige Obligationers Priis finder Sted. Men, naar han altsaa kan gjøre en Operation, hvorved han ogsaa naaer baade dette vigtige Formaal og tillige en Binding for Statskassen, saa er det, siger jeg, en Operation, der er saa fristende at foretage, at ikke nogen Finantsminister, naar man ikke ligefrem forbyder ham det, vil undlade at foretage den. — Disse Betragtninger, som jeg anseer for fuldt begrundede, har jeg troet at skylde min Forgænger at gjøre gjældende med Hensyn til de ved § 2 fremsatte Bemærkninger, og jeg skal i Henhold til dem tillade mig at henstille, hvorvidt Thinget vil vedtage Endstillingspunktet til § 2, som jeg ikke kan have Noget imod, naar det forstaaes rigtigt. Det kan efter Ordene let misforstaaes, men naar min Forklaring deraf bliver accepteret, saa blive vi let enige om Sagen.

Der er i Slutningen af den Deel af Udvalgets Betænkning, som omhandler § 2, fremsat en Bemærkning, som jeg meget kan sympathisere med, men som jeg dog troer at burde sige et Par Ord om. Det er den Bemærkning, hvori det hedder: „I Forbindelse hermed troer Udvalget at burde henstille til Overveelse, om det ikke vilde være rettest under en eller anden Form, og da navnlig ved Lov, at bestemme Regjeringens Dispositionsret

over Reservefonden.“ Det vilde ganske vist være overordentlig rart, om man kunde faae saadanne Bestemmelser truffne, og jeg maa sige, at jeg selv alt tidligere har sagt det Samme, som Udvalget her har ytret. Da det nemlig i 1865, efter den sidste Fred, viste sig, at vi fik en saa uimaadelig Reservefond — den androg dengang, som de Herrer mæltig ville erindre, 70 Millioner, en Størrelse, som den nu dog ikke vil naae op til —, tillod jeg mig i det andet Thing at henvende mig til den daværende Finantsminister, Conferentsraad David, med det Spørgsmaal, om han ikke fandt, at det var et vel stort Beløb saaledes ganske uden videre at stille til Finantsministerens Disposition. Han svarede, at det erkjendte han fuldstændig, og at han vilde tage under nøiere Overveelse, om det ikke var rigtigst at indbringe et Lovforslag om Fondens Styrelse. Et saadant fremkom dog ikke fra ham, og heller ikke hans Efterfølger kom med noget Lovforslag derom, naagt jeg troer, det var en Sag, der ogsaa laae ham meget paa Hjerte. Det er overhovedet ingenlunde nogen Behagelighed at have at gjøre med en saa stor Fond, men Sagen er, at jeg ikke troer, at der lader sig skrive noget Lovforslag om den, uden at man derved ogsaa kommer til at træde hindrende i Veien for, hvad der er virkelig forstandigt og rigtigt, og det bør man vel tage sig iagt for. Jeg indrømmer, at der er overdraget Finantsministeren en stor og meget betydelig Magt, naar der ikke er fastsat nogen Lovbestemmelse med Hensyn til Reservefondens Styrelse, og jeg er ligeledes aldeles enig med Udvalget, at denne Magt vil kunne misbruges. Det vilde saaledes efter min Mening være en Misbrug, om en Finantsminister vilde give sig til at speculere med Reservefondens Activer og i Haab om en og anden Binding at gaae paa Børsen og sælge og kjøbslaae med dens Papirer saaledes som en Banquier behandler sin Formue. Finantsministeren skal nemlig ikke være Banquier; det vilde være forkeert af ham. Jeg skal tilføie, at der — og jeg har nu kjendt vor finantsielle Administration i en lang Aarrække — heller ikke har været nogen Finantsminister hos os, der har vist endog blot nogensohelst Ten-